KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 8. december 1999

om den foranstaltning vedrørende rationalisering af svineopsamlingscentre, som Nederlandene agter at gennemføre

(meddelt under nummer K(1999) 5209)

(Kun den nederlandske udgave er autentisk)

(2000/386/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, navnlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsende deres bemærkninger i overensstemmelse med denne bestemmelse [1] samt under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. **Sagsforløb**

(1) Ved brev af 6. august 1998 (registreret den 10. august 1998) anmeldte Nederlandene over for Kommissionen ovenstående foranstaltning. Kommissionen modtog yderligere oplysninger ved brev af 29. september 1998 (registreret d. 5. oktober 1998) og ved brev af 3. november 1998 (registreret d. 5. november 1998). Der blev afgivet yderligere oplysninger på et møde med repræsentanter for den nederlandske regering den 7. december 1998.

(2) Ved brev af 3. februar 1999 underrettede Kommissionen Nederlandene om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2.

(3) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [1]. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsende deres bemærkninger til foranstaltningen.

(4) Kommissionen har modtaget bemærkninger fra interesserede parter. Disse bemærkninger er viderefremsendt til Nederlandene med anmodning om eventuelle kommentarer. Kommissionen modtog Nederlandenes kommentarer ved brev af 30. juli 1999.

II. **Detaljeret beskrivelse af foranstaltningen**

(5) Den anmeldte foranstaltning skal ledsage de strengere krav til hygiejne, der er blevet indført for svineopsamlingscentre med det formål at forhindre spredningen af klassisk svinepest. De ændrede bestemmelser tjener som en delvis gennemførelse af Rådets direktiv 64/432/EØF [2], som ændret ved direktiv 97/12/EF [3], men omfatter ligeledes andre krav. I henhold til artikel 10, stk. 1, andet afsnit, i Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked [4], senest ændret ved direktiv 92/118/EØF [5], er hygiejnekravene anmeldt som midlertidige beskyttelsesforanstaltninger. Da Nederlandene ønsker at gøre disse foranstaltninger permanente, blev de ligeledes anmeldt (nr. 98/0392/NL) som en teknisk specifikation i henhold til Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter [6], kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF [7], senest ændret ved direktiv 98/48/EF [8].

[1] EFT C 108 af 17.4.1999, s. 5.

[2] EFT 121 af 29.7.1964, s. 1977/64.
[3] EFT L 109 af 25.4.1997, s. 1.
[4] EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29.
[5] EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.
[6] EFT L 109 af 26.4.1983, s. 8.
[7] EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.
[8] EFT L 217 af 5.8.1998, s. 26.

Alle svineopsamlingscentre blev lukket, og deres driftstilladelser blev tilbagekaldt som følge af udbruddet af klassisk svinepest. Centrene skal for at kunne genåbne anmode om en ny tilladelse — og denne udstedes kun, hvis de opfylder de nye hygiejnekrav.

Virksomheder, der er parate til at tilpasse deres faciliteter, kan eventuelt modtage investeringsstøtte.

Virksomheder, der er uvillige/ude af stand til at opfylde de nye krav til hygiejne og derfor forbliver lukket, tilbydes støtte til permanent at indstille driften. De virksomheder (herunder også deres aktionærer), der modtager denne form for støtte, må på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, deltage i driften af et svineopsamlingscenter.

(6) Den støtte, der tilbydes, omfatter to komponenter, nemlig kompensation for indtægtstab og kompensation for tab af aktiver.

(7) Kompensationen for indtægtstab beløber sig til 3,75 NLG pr. svineækvivalent [1] — medmindre det med udgangspunkt i årsregnskaberne eller revisorens rapport kan bevises, at den gennemsnitlige indkomstmargen pr. svineækvivalent overstiger 0,75 NLG, idet støtten, hvis dette er tilfældet, kan øges til maksimalt 5 NLG pr. svineækvivalent.

Denne beregning er baseret på en uafhængig rådgivers rapport, hvoraf det fremgår, at overskuddet pr. svineækvivalent varierer fra 0,74 NLG til 1,28 NLG. Operatørens indtægter fra svineopsamlingsaktiviteter antages derfor at være på mindst 0,75 NLG pr. svineækvivalent. Dette tal ganges dernæst med fem for at kompensere for et indtægtstab i en periode på syv år — med en korrektion på omkring 30 %, da støtten allerede nu står til modtagerens rådighed, hvorimod indtægten ellers skulle indtjenes over en årrække. En højere støtte kan opnås, hvis det kan påvises, at den årlige fortjenstmargen var højere.

Syvårsperioden er ligeledes baseret på rådgiverens rapport, hvori sammenlignes forskellige kompensationsordninger. Da det er svært at fastsætte en individuel korrektionsfaktor for hvert enkelt center, er der fastsat et gennemsnit på 30 % som standard.

(8) Kompensationen for tab af aktiver er baseret på en uafhængig eksperts skøn, og udtrykkes som tab af lejeværdi pr. m^2, der rent faktisk anvendes til at indbringe, samle, veje og transportere svin, plus det anslåede tab af lejeværdi for vaskerum og kontorlokaler i tilknytning til opsamlingscenteret ganget med en udbyttefaktor på 10 (baseret på den uafhængige konsulents rapport) og den skønnede værdi af inventaret.

Såfremt opsamlingscenteret ligeledes anvendes til andre dyr end svin, vil der ikke blive givet kompensation for tab af aktiver. Da opsamlingen af andre dyr kan fortsætte, antages det, at et sådant tab ikke findes.

Det inventar, der indgår i skønnet over tab af aktiver, skal destrueres. Opsamlingscenterets aktiver må under ingen omstændigheder anvendes i et svineopsamlingscenter eller inden for en tiårig periode efter aktiviteternes ophør i et opsamlingscenter for andre dyr.

(9) Foranstaltningen, der løber frem til slutningen af 2001, kan forlænges, og udbetalingerne kan spredes over efterfølgende år, hvis indtægterne fra den parafiskale afgift ikke fuldt ud dækker udbetalingerne i 2001.

(10) Denne ordning trådte i kraft efter offentliggørelsen i Nederlandse Staatscourant (Nederlandenes statstidende). De nederlandske myndigheder erklærede, at det var hensigten at give operatørerne mulighed for at træffe en velfunderet beslutning om, hvorvidt de ønskede at fortsætte driften eller ej. Ansøgninger om støtte til indstilling af driften skulle være indsendt inden d. 30. september 1998.

De nederlandske myndigheder udskød imidlertid gennemførelsen, indtil Kommissionen havde godkendt støtten. Forordningen om den parafiskale afgift skal dog stadig godkendes på nationalt plan.

(11) Modtagerne er svineopsamlingscentre.

(12) Det anslåede budget for 1999, 2000 og 2001 er på 10 mio. NLG om året. Ministeriet bidrager med 20 mio. NLG, mens Productschap voor Vee en Vlees (afsætningsselskab for levende dyr og kød) afholder de resterende 10 mio NLG. via overskuddet af parafiskale afgift, der lægges på svin, som bringes til opsamlingscentrene.

(13) Productschap voor Vee en Vlees opkræver den parafiskale afgift af svineopsamlingscentrene. Afgiften — der baseres på det antal svin, der bringes ind, omlades og transporteres ud — er på 0,40 NLG pr. smågris, 0,80 NLG pr. svin og 1,00 NLG pr. so (såfremt indtægterne herfra skulle vise sig at være utilstrækkelige, kan disse beløb øges til maksimalt henholdsvis 1,00 NLG, 1,50 NLG og 2,00 NLG). Afgiften bør ikke indgå i den pris, som opsamlingscenteret fakturerer til sine kunder. Afgiften pålægges ikke importerede dyr.

[1] En svineækvivalent er en regnskabsenhed, der anvendes til at angive det gennemsnitlige antal svin på opsamlingscenteret i løbet af 1994, 1995 og 1996, og på grundlag af hvilken de forskellige slags grise kan sammenlignes. En smågris, der vejer under 45 kg, svarer til 0,45 svineækvivalent, et slagtesvin, der vejer 45 kg eller derover, svarer til 1 svineækvivalent, et avlssvin, der vejer 45 kg eller derover, svarer til 1,82 svineækvivalent.

(14) Proceduren blev indledt af følgende årsager:

I meddelelsen begrundede de nederlandske myndigheder støtteforanstaltningen med en henvisning til Kommissionens praksis i forbindelse med støtte til indstilling af produktionen.

Kommissionen betragter almindeligvis støtte på op til 100 % af udgifterne til nedbringelse af landbrugsproduktionen som værende forenelig med fællesmarkedet (jf. f.eks. følgende støtteforanstaltninger N547/96, N452/95, N47/95, N463/93 og N458/94), forudsat at følgende fire betingelser er opfyldt:

1) støtten skal være af generel interesse for den pågældende sektor

2) modtageren skal levere en tilstrækkelig modydelse

3) støtteordningen må under ingen omstændigheder fungere som redningsplan og støtte til omstrukturering

4) tab af aktiver og tab som følge af fremtidig indtjening, der gives afkald på, må ikke overkompenseres.

(15) I det foreliggende tilfælde forekommer de bestemmelser, som de nederlandske myndigheder foreslår, imidlertid ikke at være et velegnet grundlag for godkendelse af støtteforanstaltningen. Bestemmelserne vedrører frivillig indstilling af produktionen, mens virksomhederne i dette tilfælde allerede er blevet lukket via et lovindgreb. Tildeling af kompensation til lukkede virksomheder, der ikke er i stand til at opfylde hygiejnekravene, kan resultere i en overkompensering og kan endog påvirke handlen på potentielle nye markeder (eller på lignende markeder, hvor de allerede er aktive) i negativ retning. Foranstaltningen ser således ikke ud til at indebære det element af incitament, som Kommissionen normalt kræver i forbindelse med statsstøtteordninger, før de kan godkendes.

Virksomheder, der er ude af stand til eller uvillige til at opfylde de nye krav til hygiejne, og som permanent indstiller driften, på grund af udgifterne i forbindelse med sådanne krav og på grund af det forventede overskud, træffer efter Kommissionens mening en almindelig virksomhedsbeslutning. De nye krav til hygiejne forekommer at være en normal virksomhedsrisiko. Kommissionen mener derfor, at især kompensation for indtægtstab, men også enhver anden form for kompensation, kan betragtes som en overkompensation.

(16) En anden grund til at indlede proceduren var den metode, der anvendes til beregning af kompensationen for indtægtstab. Det fremgår af den uafhængige konsulents rapport, at overskuddet pr. svineækvivalent ligger mellem 0,74 NLG og 1,28 NLG. Dette beløb er baseret på årsregnskaberne for fem af de 48 svineopsamlingscentre i Nederlandene. Svineopsamlingsaktiviteterne udgør ofte kun en lille del af en virksomheds transport-, handels- og eksporttransaktioner. Det er ikke altid muligt at beregne indtægterne i forbindelse med svineopsamlingsaktiviteterne på grundlag af årsregnskaberne, og de er nogle gange ikke brugbare af andre årsager (fordi en engangspostering eller omfattende biaktiviteter forvrænger billedet).

Kommissionen tvivler på den statistiske signifikans af en stikprøve på blot fem virksomheder i forbindelse med fastlæggelse af kompensationen. Da de fem virksomheder har meget forskellige fortjenstmargener, tvivler Kommissionen på, at fortjenstmargenen kan fastsættes til minimum 0,75 NLG, uden at dette fører til overkompensering af nogle virksomheder.

(17) Kommissionen mener derfor ikke, at den foreslåede ordning er baseret på objektive kriterier, og en overkompensering kan således ikke udelukkes.

(18) I lyset af ovenstående tvivler Kommissionen på, at den foreslåede støtteforanstaltning er forenelig med fællesmarkedet, og den har derfor besluttet at indlede proceduren.

III. **Bemærkninger fra interesserede parter**

(19) Productschap voor Vee, Vlees en Eieren (afsætningsselskab for levende dyr, kød og æg) svarede pr. fax den 29. juni 1999.

(20) Afsætningsselskabet henviser til de omstændigheder, der ligger til grund for den nye ordning. Der findes ingen overgangsordninger. De nye bestemmelser er, selv om de forsøger at beskytte samfundets interesser generelt og svinesektorens interesser i særdeleshed, uforholdsmæssigt ufordelagtige for en relativt lille gruppe af opsamlingscentre.

(21) I en tilsvarende sag om affald anvendt som svinefoder fandt den nederlandske højesteret (Hoge Raad der Nederlanden) den 18. januar 1991, at der ikke var tale om nogen ret til kompensation. I det pågældende tilfælde blev et øjeblikkeligt forbud mod at fodre svin med køkken- og slagteaffald ledsaget af utilstrækkelige kompensationsordninger. Højesteret slog fast, at ministeren havde handlet ulovligt ved at indføre foranstaltningen uden at indføre overgangsordninger eller andre kompensationsordninger.

(22) Den nederlandske regering skal på grundlag af denne dom kompensere det tab, som opsamlingscentre, der har måttet indstille driften, har pådraget sig.

(23) Afsætningsselskabet påpeger endvidere over for Kommissionen, at denne tager helt fejl, når den mener, at opsamlingscentre, der ikke opfylder de nye bestemmelser, måtte lukke under alle omstændigheder og derfor ikke har ret til støtte. Lukningen af virksomhederne som følge af svinepest var kun midlertidig. Da alle de berørte virksomheder opfyldte de krav, der var gældende før udbruddet, kunne de forvente, at de kunne genoptage driften efter udbruddet. Hvis virksomheder,

der ikke opfylder de nye krav, ikke tildeles støtte, fordi de antages at have villet indstille driften under alle omstændigheder, må man huske på, at der ikke er tale om en frivillig beslutning, men om en beslutning, der skyldes strengere hygiejnekrav. Staten skal på grundlag af ovennævnte højesteretsdom, og da der ikke er fastsat overgangsforanstaltninger, kompensere tabet.

IV. **Kommentarer fra Nederlandene**

(24) Ved brev af 5. marts 1999 svarede de nederlandske myndigheder følgende på Kommissionens meddelelse til Nederlandene om, at proceduren ville blive indledt.

(25) De nederlandske myndigheder mener ikke, at Kommissionen har taget tilstrækkelig hensyn til den situation, der lå til grund for vedtagelsen af støtteforanstaltningen. I lyset af den skade, som svinepest forvolder, blev en stramning af de veterinære og de hygiejniske krav anset for at være en metode til at forebygge fremtidige problemer af denne art. Samtidig måtte antallet af svineopsamlingscentre nedskæres. Foranstaltningerne måtte indføres så hurtigt som muligt for at nedbringe risikoen. Da handlen under alle omstændigheder var indstillet på grund af udbruddet af svinepest, blev alle driftstilladelser inddraget. Under normale omstændigheder ville der være blevet indført en overgangsperiode, især fordi beløbet til investeringerne (i nogle tilfælde op til 1 mio. NLG) skulle rejses af virksomheder, der ikke havde været i drift i nogen tid og derfor ikke havde haft nogen omsætning.

(26) Der kan drages sammenligninger til de krav til hygiejne, der blev indført den 1. juli 1998 for at kontrollere infektionssygdomme, og som ligeledes sigtede mod at forebygge svinepest, med undtagelse af bestemmelserne om vaskeinstallationer og desinfektionsfaciliteter for køretøjer på svineslagterierne. Da disse bestemmelser først trådte i kraft den 1. december 1998, havde svineslagterierne mulighed for at investere i de krævede installationer.

(27) Kommissionen tager fejl, når den betragter en stramning af kravene til hygiejne som en foranstaltning, der ikke har forbindelse med tilpasningen. En stramning af kravene med øjeblikkelig virkning er kun mulig, hvis tilpasningsforanstaltningerne godkendes. Kommissionens henvisning til højesterets afgørelse og til det faktum, at markedskræfternes frie spil ikke i sig selv ville tilskynde potentielle støttemodtagere til at træffe foranstaltninger, der ville bidrage til at nå disse mål, er ikke relevant her, da støtten betragtes som værende nødvendig, fordi det ellers ikke vil være muligt at stramme kravene med øjeblikkelig virkning.

(28) Lukningen kan heller ikke siges at være frivillig og permanent. Havde regeringen ikke grebet ind, ville opsamlingscentrene have kunnet fortsat deres virksomhed. Kommissionen påpeger ganske rigtigt, at det ikke er muligt at afgøre, hvorvidt virksomhederne havde planer om at genoptage driften, men dette er irrelevant. Alle støtteordninger i forbindelse med indstilling af produktionen henvender sig til virksomheder, der er rede til at stoppe, for så vidt de opfylder visse betingelser. Motiverne for at benytte en sådan ordning er i sig selv irrelevante (bortset fra, at støtteordningen ikke må fungere som en redningsplan for og støtte til omstrukturering). Den foreslåede støtteforanstaltning er derfor i overensstemmelse med Kommissionens normale politik i forbindelse med ordninger i tilknytning til indstilling af produktionen.

(29) De nederlandske myndigheder meddelte følgende ændringer til kompensationsordningerne ved brev af 27. maj 1999. I lyset af Kommissionens bemærkninger blev fjorten virksomheder undersøgt nøjere, og det blev konstateret, at fortjenstmargenen i en del af disse var lavere en de 0,75 NLG, der i ordningen er fastsat som minimum.

(30) Kompensationen blev i overensstemmelse hermed ændret til 2,5 NLG pr. svineækvivalent (i stedet for de oprindelige 3,75 NLG) — medmindre det fremgår af årsregnskaberne eller revisorens rapport, at den gennemsnitlige indtægtsmargen pr. svineækvivalent overstiger 0,50 NLG, hvilket kan medføre, at støtten øges proportionalt op til maksimalt 5,75 NLG pr. svineækvivalent (i stedet for de oprindelige 5 NLG).

(31) Ved brev af 30. juli 1999 svarede de nederlandske myndigheder på selskabets skrivelse. Selv om afsætningsselskabet støtter den nederlandske regerings bemærkninger, mener regeringen dog, at henvisningen til højesteretsafgørelsen er mindre hensigtsmæssig. Den nederlandske regering stiller sig tvivlende til, hvorvidt det aktuelle tilfælde kan sammenlignes med det tilfælde, som højesteret i sin tid behandlede. Under alle omstændigheder er spørgsmålet om, hvorvidt den nederlandske regering er forpligtet til at betale kompensation i henhold til den nederlandske lovgivning, efter regeringens mening ikke relevant, når det skal afgøres, om ordningen er forenelig med fællesmarkedet.

(32) De nederlandske myndigheder bekræfter, at den afgørelse, der henvises til, viser, at regeringen ikke frit kan vedtage strengere krav uden at tage hensyn til andre interesser. Den nederlandske regering er af den mening, at en stramning af kravene til hygiejne for opsamlingscentre ikke medfører nogen forpligtelse til at betale kompensation. Ud fra et administrativt synspunkt betragter regeringen den manglende overgangsperiode som hovedbegrundelsen for den foreslåede støtteordning, der derfor betragtes som værende forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 87 i traktaten.

V. **Vurdering af foranstaltningen**

(33) Det fremgår af artikel 21 i Rådets forordning (EØF) nr. 2759/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for svinekød [1] (senest ændret ved forordning (EF) nr. 3290/94 [2]), at medmindre andet bestemmes i denne forordning, finder traktatens artikel 92-94 (nu artikel 87-89) anvendelse på denne sektor.

(34) Artikel 87, stk. 1, i traktaten finder anvendelse, forudsat at foranstaltningen giver en virksomhed en økonomisk fordel, den ikke ville have haft ved en normal forretningsvirksomhed, at støtten ydes til bestemte virksomheder, at støtten ydes af en medlemsstat eller ved hjælp af statslige midler, og at støtten mærkbart påvirker handlen mellem medlemsstaterne.

(35) I henhold til dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Domstol den 27. september 1988 i de fælles sager 106 til 120/87, *Astenis mod Grækenland* [3] udgør kompensation, der kan kræves i henhold til national retspraksis, ikke statsstøtte i den i artikel 92, stk. 1 — nu artikel 87, stk. 1 — i traktaten omhandlede forstand.

(36) Det skal i lyset af selskabets bemærkninger og henvisningen til den nederlandske lovgivning undersøges, hvorvidt foranstaltningen rent faktisk er en støtteforanstaltning. I henhold til de indsendte oplysninger og højesteretsdommen er de nederlandske myndigheder juridisk forpligtet til at indføre en overgangsordning eller en anden kompensationsordning baseret på princippet om lighed i forbindelse med byrder, der pålægges af regeringen. Højesteret fastslår, at et pludseligt forbud mod at anvende affald som svinefoder ikke er en normal virksomhedsrisiko for godkendte virksomheder, der driver deres virksomhed i overensstemmelse med reglerne. Selv om forbuddet mod at anvende affald som svinefoder i sig selv betragtes som en lovlig foranstaltning af hensyn til dyresundheden, handler ministeren i strid med loven, hvis der ikke indføres ordninger, som giver virksomhederne mulighed for at tilpasse sig eller — hvis dette ikke er muligt — der på anden måde ydes kompensation til disse virksomheder. Staten skal kompensere det realiserede tab. Tanken bag denne afgørelse er, at svinesektoren som helhed drog fordel af denne foranstaltning (mindre risiko for afrikansk svinepest), mens de nye foranstaltninger var uforholdsmæssigt strenge for visse svineavlere (der udelukkende anvendte affald som svinefoder). I det aktuelle tilfælde står svineopsamlingscentrene over for uforholdsmæssigt store vanskeligheder, mens de strengere krav til hygiejne er en fordel for svinesektoren som helhed.

(37) Skønt de nederlandske myndigheder ikke mener, at højesterets afgørelse er relevant, når det skal afgøres, hvorvidt foranstaltningen er forenelig med fællesmarkedet, bekræfter de dog indirekte, at der findes en juridisk forpligtelse til at indføre overgangsforanstaltninger eller kompensationsordninger ved at understrege, at tilpasningspolitikken ikke kan betragtes adskilt fra stramningen af hygiejnekravene, og at det ene ikke er muligt uden det andet.

(38) De nederlandske myndigheder påpegede, at den manglende overgangsperiode ud fra et administrativt synspunkt er hovedbegrundelsen for den foreslåede støtteforanstaltning. De påpegede, at opsamlingscentre, der ikke indstiller driften, kan modtage investeringsstøtte. Samtidig med den aktuelle foranstaltning, udvides investeringsstøtteordningen til at omfatte investering i tilpasning af faciliteterne. Nedenstående beløb kan tildeles på grundlag af denne investeringsforanstaltning. Maksimum 500 000 NLG, gennemsnitlig 304 000 NLG, minimum 78 000 NLG. Under den aktuelle foranstaltning er beløbene. Maksimum 1 738 000 NLG, gennemsnitlig 741 000 NLG, minimum 34 000 NLG. I henhold til de nederlandske myndigheder er forskellen i støttebeløb berettiget, fordi en permanent indstilling af produktionen har langt alvorligere konsekvenser end en fortsat drift efter tilpasning af faciliteterne. De nederlandske myndigheder påpeger ligeledes, at virksomhederne selv kan vælge mellem at indstille driften eller gennemføre tilpasninger. Da en række virksomheder har fortsat driften, kan det antages, at den støtte, der udbetales under investeringsordningen, er en tilstrækkelig kompensation for den manglende overgangsperiode.

(39) I det aktuelle tilfælde udbetales kompensationen udelukkende til opsamlingscentre, der permanent indstiller driften, mens de øvrige opsamlingscentre ikke modtager den samme kompensation, skønt de befandt sig i den samme situation (midlertidig indstilling af driften uden en overgangsperiode, i hvilken virksomhederne kunne tilpasse sig de nye hygiejnekrav). De nederlandske myndigheder påpegede, at der findes en investeringsstøtteordning for virksomheder, som ønsker at tilpasse sig og fortsætte driften. Foranstaltningerne skulle derfor tilsammen betragtes som foranstaltninger, der tilbyder opsamlingscentrene kompensation for den manglende overgangsperiode i forbindelse med indførelsen af strengere krav til hygiejne.

(40) På grund af forskellene mellem de to foranstaltninger (blandt andet de forskellige støttebeløb, der kan opnås) er det vanskeligt at betragte foranstaltningerne som komponenter af den samme kompensationsordning. Den foreslåede foranstaltning må derfor betragtes som støtte i henhold til artikel 87, stk. 1. Alle betingelserne i artikel 87, stk. 1, ser ud til at være opfyldt. Støtten giver virksomhederne en økonomisk fordel, de ikke ville have haft med en normal forretningsvirksomhed, støtten ydes til visse virksomheder og ved hjælp af statslige midler, og endelig har støtten potentielt en negativ indflydelse

[1] EFT L 282 af 1.11.1975, s. 1.
[2] EFT L 349 af 31.12.1994, s. 105.
[3] Samling af afgørelser 1988, s. 5515, præmis 24.

på handlen mellem medlemsstaterne, idet den styrker de berørte virksomheders konkurrencesituation sammenlignet med andre virksomheder i Fællesskabet. Det må derfor undersøges, hvorvidt der kan dispenseres fra det generelle princip, i henhold til hvilket statsstøtte er uforenelig med fællesmarkedet som anført i artikel 87, stk. 1.

(41) Det forbud mod statsstøtte, der henvises til i denne bestemmelse, er ikke absolut. De fravigelser, der er omhandlet i artikel 87, stk. 2, litra a) og litra c), i traktaten finder helt klart ikke anvendelse i dette tilfælde. Det kan heller ikke udledes af nogen af de nederlandske myndigheders bemærkninger, at støtten skulle have til formål at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller andre usædvanlige begivenheder som anført i artikel 87, stk. 2, litra b). Med hensyn til de fravigelser, der er omhandlet i artikel 87, stk. 3, skal foranstaltningen undersøges nærmere for at afgøre, hvorvidt den kan fremme udviklingen af visse erhvervsgrene som anført i artikel 87, stk. 3, litra c). De nederlandske myndigheders argumenter skal derfor undersøges for at fastslå, hvorvidt de er tilstrækkelige til, at foranstaltningen kan falde ind under denne undtagelse.

(42) Som anført ovenfor henviser de nederlandske myndigheder til Kommissionens praksis i forbindelse med støtte til indstilling af produktionen (jf. betragtning 14). Kommissionen har imidlertid udtrykt tvivl med hensyn til dette argument, da foranstaltningen ikke indebærer noget incitament, og på dette grundlag indledte den i artikel 88, stk. 2, omhandlede procedure. De Europæiske Fællesskabers Domstol var i sin dom i sag 730/79 *Philip Moris mod Kommissionen* [1] enig i princippet om, at statsstøtte, som en medlemsstat yder til virksomheder, kun kan henhøre under de undtagelser, der er anført i artikel 87, stk. 3, når Kommissionen kan fastslå, at støtten bidrager til at nå et af målene (anført i disse bestemmelser), som støttemodtageren ikke ville kunne nå alene på normale markedsvilkår (jf. ligeledes Kommissionens beslutning 89/661/EØF — Alfa Romeo [2]). Hvis der skulle gøres undtagelser for støtte, der på ingen måde bidrager til at nå et sådant mål, eller som ikke er nødvendig i denne henseende, kunne dette betyde, at virksomheder i visse medlemsstater ville drage urimelig stor fordel blot gennem en styrkelse af deres finansielle stilling, en situation, der ville kunne påvirke handlen mellem medlemsstaterne i negativ retning og forvride konkurrencen, uden at dette er begrundet i Fællesskabets interesser, sådan som det kræves i artikel 87, stk. 3.

(43) De nederlandske myndigheder har i dette tilfælde flere mål. De ønsker at stramme kravene til hygiejne og samtidig nedbringe antallet af svineopsamlingscentre (35 ud af 48 lukkes), således at de resterende centre kan få stordriftsfordele, hvilket vil bidrage til at forbedre kvaliteten og begrænse de veterinære risici, alt dette kombineret med en økonomisk sund sektor. En nedbringelse af antallet af opsamlingscentre anses for at være et vigtigt aspekt, da de også kan fungere som smittekilder.

(44) Da Kommissionen indledte proceduren, påpegede den, at virksomheder, der er ude af stand til eller uvillige til at opfylde de nye krav til hygiejne, og som følgelig permanent indstiller driften, forekommer at træffe en normal virksomhedsbeslutning. Støtte til indstilling af driften under sådanne omstændigheder kan i princippet ikke accepteres, da de nye krav til hygiejne regnes for en normal virksomhedsrisiko.

(45) Ophør med driften på grund af en stramning af hygiejnekravene skal imidlertid ses i lyset af en mere generel politik, der sigter mod at nedbringe de veterinære risici ved at begrænse antallet af opsamlingscentre og dermed bidrage til udvikling af sektoren.

Der gives støtte til investering med henblik på tilpasning af faciliteterne til de nye hygiejnekrav, men en sådan støtte ville bestemt ikke i sig selv være tilstrækkelig til at nå det ekstra mål, som er at nedbringe antallet af svineopsamlingscentre — et mål, der også bidrager til at nedbringe den veterinære risiko. Dette dyresundhedsmæssige aspekt berettiger støtten til permanent indstilling af driften.

Støtteforanstaltningen skal vurderes i henhold til et dobbelt politisk mål, hvor der ydes støtte både til tilpasning af faciliteterne og til en permanent indstilling af driften. I denne forbindelse havde opsamlingscentrene helt klart valget mellem at tilpasse deres faciliteter eller at lukke permanent på samme måde som, hvis de ikke var blevet lukket på grund af en regeringsforanstaltning. Støtten er helt klart et incitament for virksomhederne til at træffe en beslutning (lukning), som de ikke ellers ville have truffet. Støtten kan derfor betragtes som en foranstaltning med et incitament.

(46) De andre betingelser, der ligger til grund for Kommissionens godkendelse af støtte til lukning af produktionskapacitet, ser ud til at være opfyldt i dette tilfælde:

1) Støtten skal være af generel interesse for den pågældende sektor. Støtten er til gavn for hele sektoren.

2) Modtageren skal levere en tilstrækkelig modydelse. Modtagerne skal indstille al opsamlingsvirksomhed.

3) Støtteordningen må under ingen omstændigheder fungere som redningsplan og støtte til omstrukturering. Der ydes ikke nogen form for støtte baseret på virksomhedens finansielle situation.

[1] Samling af afgørelser 1980, s. 2671.
[2] EFT L 394 af 30.12.1989, s. 9.

4) Tab af aktiver og tab som følge af fremtidig indtjening, der gives afslag på, må ikke overkompenseres. I henhold til den ændrede kompensationsordning — der er baseret på et meget større antal virksomheder (14 ud af 48) — tildeles der en betydeligt lavere (minimums-) kompensation, så der er ikke tale om overkompensering.

(47) På grundlag af ovenstående mener Kommissionen, at de støtteforanstaltninger, som den nederlandske regering har foreslået, fremmer sektorens økonomiske udvikling. Foranstaltningen henhører derfor under artikel 87, stk. 3, litra c), i traktaten — forenelig med fællesmarkedet i den i artikel 87, stk.3, litra c), i traktaten anførte betydning.

Støtteforanstaltningen er følgelig tilladt.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtteforanstaltning vedrørende rationalisering af svineopsamlingscentre, som Nederlandene agter at gennemføre, er

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Nederlandene.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. december 1999.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen